

Villányi G. András

Mozgásban

leütéstől a hangig
évmillió várakozás
majd megint semmi:
hallod a támadó
némaságot

mégis,
megpróbálsz megmaradni
a talán egyetlen
örök pont trónusán
hunyorlás nélkül,
várni, várni, várni

Órád a falon

Őrzöm konokul ketyegő
ingád a falamon
ahogy évre-éved kísérté
megismétli enyémmel.

De hová tűnt a pillanat
boldogbús acél stoppere:
az összegyűrt és eldobott
villamos és buszjegyek?

Téli táj

Vonul a téli szél
haja fagyott mezőn
dermedt fényeken söpör
ujja itt fenyőtűn citeráz
ott kéményből borzol füstöt
míg uszálya a távolba suhan
a vörös napkorong
kopár fák sötétlő árnyát
vetítve, elkeni
a ködbe úszó tájon.

Örök Tölgy

Márkus-Remete Ferencnek

Oltalmazó kupoládért
a poros rét felett...
hogy körébe bújhattunk
mikor nyári nap delect
vagy téli szél döf tűivel.

Hány asszony

(metamorfózisok)

Mennyi leány varázsa
hány nő kenyérré vált imája
mennyi asszony vérző túje
növeszt, óv széltől is engem?

Vérükből összegyúrtak,
könnyes ölben elringatnak
 eget-földet átkínlódnak
gyönyörünk ritka de
égig zúgó hurrikánjában.

Minden percben búcsút intve
elhorgadunk
és már régen
újrászültek mindent.